

Музеи и выставки

«Що таке світло і темрява»

28 сентября, 2020

Казкові сюжети картин, поетичні тексти-притчі та яскраві стікери — у галереї «Корнерс» триває виставка творів львівської художниці Олени Каїнської «Всередині мене тече ріка».

З 2006 до 2018 року аукціонний будинок «Корнерс» функціонував як майданчик для продажу та придбання антикварних предметів. Аукціонні торги відбувалися щоквартально на Десятинній, 12 та здобули неабияку популярність. Однак нещодавно команда вирішила змінити формат діяльності та сконцентруватися на презентації сучасного мистецтва.

Варто сказати також про програму, в рамках якої відкрилася ця друга посткарантинна виставка галереї— «Her position/ Її позиція». Це ініціатива на підтримку жінок, які починають свій шлях у мистецтві, тобто для художниць і кураторок. Кандидаток обирає професійне журі на конкурсній основі, далі з мисткинями підписується угода про співпрацю. При створенні спільного проекту їм надається фахова підтримка (організація виставки, інформаційний супровід, медіа-підтримка etc). Пілотний проект розрахований на 1 рік.

Організатори закликають до того, щоби кожна художниця залишала одну роботу в колекції «Корнерс». Мета — зібрати кільканадцять творів за рік та створити велику спільну виставку.

Олена Каїнська — мисткиня, займається акриловим живописом. Вона отримала філологічну освіту, тривалий час працювала копірайтеркою в ІТ. Світоглядним вибором стало звернення до мистецтва — вона почала малювати картини та писати поезію. У своїй творчості вона зображує уявні світи, наповнені символічними образами і архетиповими символами. Намагання художниці спрямовані на повернення глядачів до стану дитинства — наївного та щирого сприйняття світу, яке ґрунтується на довірі та відчутті спокою. Вона була учасницею численних арт-резиденцій (мистецька резиденція імені Назарія Войтовича у Збаражі, «Дифузії» у Маріуполі, Helikon Art Center в турецькому Ізміті), її твори багаторазово представлялися у Львові, Тернополі, Маріуполі, Харкові, Вінниці та на міжнародних онлайн-виставках.

Показані на виставці картини є ілюстраціями духовних пошуків художниці. Вона з самого дитинства ставила собі та оточенню філософські питання, у свідомому віці дуже багато подорожувала та спілкувалася із різними духовними наставниками та релігійними мислителями, багато місяців мешкала в Єгипті та інших країнах.

Як заявляє сама Олена, вона прагне донести до людей певний відбиток добра, через своє мистецтво спонукати їх дослухатися до власного серця. Її картини транслюють медитативне умиротворення та розслабленість.

Казкові сюжети асоціюються з дитячою мультиплікацією, при цьому така казковість знайома та зрозуміла кожному дорослому. Завдяки своїй візуальній простоті, образи нагадують про чисто дитячі радощі, про безтурботність та цілковиту безпеку від будь-якого зла.

Назва однієї з робіт — «Якщо ми будемо дуже тихими і дуже прозорими» — дуже показовий приклад того, як художниця працює зі словами та фразами. Імена для її картин часто народжуються як почуті у розмовах із друзями чи за випадкових обставин вислови. Прослідковується децю фольклорна традиція багатослівних метафор, які формують образи та сюжети за принципом притч.

Олена називає живопис тією сферою, куди вона спрямовує свою всю увагу та працю, читає та вивчає дуже багато постатей світового мистецтва (Марина Абрамович, Габріель Гарсія Маркес, Марія Приймаченко, Милорад Павич, Фріда Кало, Сергій Параджанов, Михайло Врубель) і амбіційно мріє про виставки у визнаних інституціях на кшталт МоМА.

Концепція виставки «Всередині мене тече ріка» — це повільне та уважне спостереження, всотування настроїв навколишнього світу. Це інакомовне віддзеркалення авторки як ріки, яка є собою і приймає своє буття.

В інтерв'ю KyivDaily Олена відповідає на декілька питань про власне світовідчуття, мандри та мистецькі плани.

Які відчуття та плани викликає перша персональна виставка у Києві?

— Після того, як мої персональні проекти експозиціонувались у рідному Львові та Тернополі, представити роботи в столиці було своєрідним органічним продовженням їхньої подорожі до глядача. Роботою художника є не лише працювати з концепціями та змістами і формувати їх у візуальний образ, а й представляти свої напрацюнки широкому загалу, комунікувати з глядачем особисто та через картини і наративи.

Наскільки гармонійно твої роботи співіснують з антикварними предметами у «Корнерс»?

— Коли я прийшла в «Корнерс» за годину до відкриття виставки, то була приємно здивована тим, наскільки природно мої роботи виглядають у тому приміщенні. Особливо гармонійно вписалась робота «Я пробачаю себе», раму для якої зробив львівський різьбяр Максим Ковальський. Саме відкриття виставки у «Корнерс» пройшло дуже тепло, затишно, душевно. Незважаючи на те, що з технічних причин у галереї зникла електрика, картини підсвітили свічками, що створило дуже затишну інтимну атмосферу.

Для тебе живопис важливіший візуально та технічно чи філософськи?

— Для мене найголовніше — донести до глядача смисли, з якими я працюю. У своїй роботі я використовую спрощені пласкі зображення, не переобтяжую їх деталями, більшу увагу звертаючи на корьористичні та композиційні рішення. Дуже люблю фразу філософа Григорія Сковороди «Хвала ж блаженному Богові, що потрібне зробив нескладним, а складне — непотрібним». Тому у просту форму я закладаю складний зміст, так, щоби його було легко вхопити та пізнати.

В експлікації до виставки зазначено, що ти зустрічалася із багатьма мольфарами, жерцями та монахами по всьому світу. Можеш розказати більше про свої мандри, духовні зустрічі і те, як це вплинуло на твою творчість?

— З глибокого дитинства у мене було виражене стремління до пізнання духовних законів світу. Я хотіла зрозуміти, як тут все працює, що таке світло і темрява, що таке Бог і довіра, чому ми тут і чому проходимо такі різні досвіди. Я почала шукати відповіді на ці запитання в різних духовних та релігійних школах, у різних відаючих людей. Шукала ці відповіді в Індії, Непалі, Шрі-Ланці, Таїланді, Камбоджі. Шукала їх в Гімалаях та у Карпатах. З часом я побачила, що всі струмки впадають в одне озеро. Всі говорять про одне і те ж. Але парадокс в тому, що почути відповіді та їх пережити та інтегрувати в своє життя — це різні речі. А пережити їх можна тільки в самому собі, проживаючи своє життя, потрапляючи в різні ситуації і по-різному реагуючи на події. Всі ці роздуми та рефлексії я транслюю у своїх полотнах.

Чи думала ти над поєднанням картин зі своєю поезією?

— Вони вже частково поєднані. Кожну картину акомпаніює текст-притча, який є невід'ємною частиною мистецького твору. Цей наратив слугує для глядача дороговказом, спрямовує його чи її увагу, веде. Текст пояснює символи, образи та змісти, закладені у картину.

Чи є у тебе задуми для нових серій, філософські проблеми, над якими ти прагнеш порефлексувати?

— Зараз працюю над великим проектом, несхожим на те, що я робила раніше. Після кількох персональних виставок я зрозуміла, що оцю роботу вже пророблено, це вже відбулось, це вже віха, і прийшла пора рухатись далі. Рухатись вглибину, до болючих речей, які запаковують в собі велику силу.

Мій наступний проект називатиметься «Травма». Травма — це завмирання. Вона іммобілізує, паралізує, фрагментує світ, дозволяючи бачити лише уламки того, що було до травми.

Травма відділяє людину від її тіла, забираючи відчуття безпеки, можливість відчувати та встановлювати свої межі, комунікувати з соціумом на правах його повноцінної частини.

Травма залишається з людиною назавжди. Навіть загоюючись, вона залишає по собі шрам, який відчувається, болить, говорить. Травма лишає людину неповною, ізольованою від оточення, невидимою.

Швидше загоюється та травма, яка вчасно полікована і оплакана. Та оплакати травму страшно — це означає проявити свою вразливість. Ця сторона людини у повсякденній боротьбі старанно маскується та приховується. Та сторона, яка залишилася з глибокого дитинства та не перетворилась на рудимент. Сторона, яка перейшла вглиб, в інший вимір, у простір підсвідомого, за межу.

Вхід на виставку вільний із врахуванням карантинних обмежень.

Текст: Андрій Мирошніченко

- Що: **виставка «Всередині мене тече ріка»** — Олена Каїнська.
- Коли: **з 8 вересня по 29 вересня**; графік роботи: пн-пт 11:00-18:00; сб-вт – вихідні.
- Де: **Аукціонний дім «Корнерс»**, вул. Кудрявська, 8А.

«Корнерс» Григорий Сковорода Марина Абрамович Марія Приймаченко Михайло Врубель Олена Каїнська
Сергей Параджанов

[Следующая запись](#)

Возможно вам также понравится

29 ноября, 2019

Будьте как Юля
10 апреля, 2019

Архів випадкових зустрічей

Добавить комментарий

Ваш адрес email не будет опубликован. Обязательные поля помечены *

Комментарий

Имя *

Email *

Отправить комментарий

[ПОМОГИ САЙТУ](#)

ПОИСК

Що робити?

«Воистину воскрес, Лёвочка милый!»*

Пять кинопремьер плюс BAFTA SHORTS-2018

Kyiv Daily

@inkyiv 1439 участников

четырёх дерущихся людей, натываетесь посреди зала на унитаза, пытаетесь поддержать падающую железную конструкцию, то знайте, перед вами неоконцептуалистский перформанс Клэр Фонтен, реди-мейд Марселя Дюшана и флюксус Хорн. Нет, совсем кроме шуток, мне понравилось. Потому в первой трети 20 века (то есть и книги) прекрасные Курбе, Матисс, Синьяк и Миро с Магриттом.

— кино

Премьера украинской короткометражки «Вероятность» — Possibility / «Ймовірність» прошла вчера на странице фильма — это крутые 11 с небольшим минут. Фильм уже красиво прошелся по фестивалям в Румынии, Аргентине, Японии, должен посетить Италию, Индию и другие страны. Теперь мы можем сами оценить абсолютно независимое украинское кино. А композитор его — прекрасный-умный пианист Антоний Барышевский. Так-то.

218 👁 10:34

[Присоединиться к каналу](#)

Novoryt' Kyiv

Музеи и выставки

Театр и кино

Музыка

Книги

Знания

Еда

Вещи

[Безвіз](#)

[Померанцев тупик](#)

[О сайте](#)

Kyiv Daily